

Megjelent az Irodalmi Szemle augusztusi száma Létkérdés: korszerűnek lenni! – ez a címe annak az évadvégi elemzésnek, melyet Juhász Dósa János írt az Irodalmi Szemlébe.

Megjelent az Irodalmi Szemle augusztusi száma Létkérdés: korszerűnek lenni! – ez a címe annak az évadvégi elemzésnek, melyet Juhász Dósa János írt az Irodalmi Szemlébe. Színházi életünk gondjai, problémái jelennek meg az elemzésben, néven nevezve a sikert meg a félsikert vagy a bukást is. És ez természetes is, hisz a színházi élet sem csupa diadalmenet, vagy sikersorozat. Említi a szerző a színházi kritika mostoha helyzetét is. Nemcsak arról van szó, érdemes-e színikritikát írni, hanem arról is, tárgyilagos, mértéktartó-e a kritika, meg annak fogadtatása, s mik azok a gondok, melyek évről évre terítéken vannak, megoldásuk azonban késik. Ebben a helyzetben arra szánta rá magát a folyóirat, hogy vitát indít a színjátszás korszerűségéről, problémáiról, azzal a szándékkal, hogy az arra illetékesek meg a hozzáértők elmondják véleményüket arról, van-e „hogyan tovább?” s merre vezet ennek az útja. A folyóirat közli Pomogáts Béla: Régiók Európája – a magyarság jövője című esszéjét, melyben az irodalomtudós történelmi távlatból tekinti át a nemzeti lét meghatározó vonásait, az „államnemzet”, „politikai nemzet”, „kulturális nemzet” fogalmát és alkalmazhatóságuk lehetséges módozatait. A szlovákiai helyzetről szólva az esszéíró leszögezi, bár „a szlovákiai magyarok igen sok eredménnyel büszkélkedhetnek a rendszerváltozást követő másfél évtizedben” (önálló politikai képviselet, magyar iskolahálózat, egyetemi intézmények, sajtó, könyvkiadás), az itt élő magyarság helyzete – az esszéíró szerint – „ma sem felel meg teljes mértékben az Európai Unió normáinak”. Legkirívóbb példaként a kulturális vagy a területi autonómia rendszerének bevezetését elutasító szlovák magatartást említi. A kisebbségi magyarság jövőjéről szólva a Kárpát-medence egészére vonatkozóan teszi vizsgálat tárgyává Pomogáts Béla a kérdést. A folyóirat köszönti a 75 éves Szeberényi Zoltánt. Duba Gyula a pályaképet felsorakoztatva megállapítja: „Az idő úgy hozta, hogy kénytelenek vagyunk a saját sorsunkat mérvadónak – mércének – megtenni. Történelmünk jegyeit viseli minden tulajdonságunk, tettünk és eredményünk.” A szépirodalmi rovatban a hetven éve született Nagy László József Attila című versét olvashatjuk (ehhez kapcsolódik Alföldy Jenő írása Nagy László költészetéről, „Mindenség summáslegénye” címmel). Sok év után verssel jelentkezett (Londonból) Árendás Ildikó, s közli a lap – többek között – Török Elemér verseit, Hogya György novelláját, valamint Gyüre Lajos Tünődéseim című elmélkedéseit. A kritika-rovatban Mács József: Negyedvirágzás, vagy van-e, volt-e, lesz-e/hát cseh/szlovákiai magyar irodalom? címmel Cselényi László kötetével foglalkozik. Terjedelmes elemzést közöl Anita Hu?ková a műfordítás problémáiról, „Mi” és „ők” a szövegben...” címmel. A folyóirat közli Feledy Gyula József Attila-illusztrációit, melyek eredileg az Alföld áprilisi számában jelentek meg. (zsolt)